

Koklamaya Kıyamazken

– Mehmet Sancak · 12 Aralık 2010

şiihlere beste yaptım,yüzündeki güllerden..!
acımasız bu sevdam,kan geliyor yürekten,
her saniye,her anım,sensizliğin, bir ölüm;
koklamaya kıyamazken,elimde soldu gülüm.

gidişin çok yordu beni,avutmuyor hiç bir teselli..!
mızrap sustu,tel ağladı..gidişin sonbahardı,
hiç tadı kalmadı artık,sensizlik,büyük zulüm;
koklamaya kıyamazken,elimde soldu gülüm.

şöyle bir tutsaydın beni, bırakamsaydın..
bıraksaydın umudumu,beni böyle yakmasaydın,
bir ucuna ruhumu astım,olmayan yıldızlarımın;
koklamaya kıyamazken,,elimde soldu gülüm.

sil gözümün yalnızlıklarını, al benden ızdırabı..!
söylediğim pek bir şey yok,suskunluğum yaralı,
sevdanın ortasında, tutunmuştum ben sana;
koklamaya kıyamazken,elimde soldu gülüm.

bıraktığın acılardan duvarlar ördüm şimdi..!
yalnızlığım üşüyor,bedenim hep kederde,
Bak can veriyorum dinle, sana ait dizelerimle,
koklamaya kıyamazken,elimde soldu gülüm.

uğruna feda ettim,bu nazik bedenimi..!
okşasaydım saatlerce saçının her telini,
doğma güneş,doğma artık,son perde;
koklamaya kıyamazdım,elimde soldu gülüm.

duyguların şairi
boyabat.lı.